

Forbuddet mod at sende reklamer udelukkende til et regionalt område i forbindelse med tyske TV-programmer, der sendes nationalt, kan være i strid med EU-retten

Dette absolutte forbud kan nemlig dels være mere vidtgående, end hvad der er nødvendigt for at bevare et pluralistisk udbud af TV-programmer ved at forbeholde indtægterne fra regional TV-reklame for regionale og lokale kanaler, dels kan det skabe en uacceptabel ulighed mellem nationale TV-selskaber og udbydere af reklametjenester på internettet

Det østrigske selskab Fussl Modestraße Mayr GmbH driver en række modeforretninger i Østrig og i delstaten Bayern (Tyskland). I 2018 indgik selskabet en kontrakt med SevenOne Media GmbH, der er marketingsselskab for det tyske TV-selskab ProSiebenSat.1. Kontrakten vedrørte udsendelse af reklamer udelukkende i delstaten Bayern i forbindelse med den nationale kanal ProSiebens programmer.

SevenOne Media nægtede imidlertid at opfylde kontrakten. Siden 2016 har en statsaftale, der er indgået af delstaterne, nemlig forbudt TV-selskaber at indsætte TV-reklamer, hvis udsendelse begrænses til et regionalt område, i deres nationale udsendelser. Formålet med dette forbud er at forbeholde regionale og lokale TV-kanaler indtægterne fra regional TV-reklame ved på den måde at sikre dem en finansieringskilde og dermed deres fortsatte beståen, således at de kan bidrage til et pluralistisk udbud af TV-programmer. Forbuddet er ledsaget af en såkaldt »åbningsklausul«, som åbner mulighed for, at delstaterne kan tillade regional reklame i forbindelse med nationale udsendelser.

På denne baggrund var Landgericht Stuttgart (den regionale ret i første instans i Stuttgart, Tyskland), for hvilken der verserer en tvist om opfyldelsen af den omhandlede kontrakt, i tvivl om, hvorvidt dette forbud er foreneligt med EU-retten.

Denne sag foranledigede bl.a. Domstolen til at anvende visse principper, der er fastslået i dens praksis på området for fri udveksling af tjenesteydelser, og til at fortolke Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) i den særlige sammenhæng, hvor der er tale om et forbud mod regional reklame på nationale TV-kanaler. Under en sådan analyse kan der ikke ses bort fra, at der findes reklametjenester på internetplatforme, som kan udgøre konkurrence for de traditionelle medier.

Domstolens bemærkninger

Hvad for det første angår direktivet om audiovisuelle medietjenester¹ fastslog Domstolen, at direktivets artikel 4, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne på visse betingelser har mulighed for at fastsætte mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der er omfattet af direktivet, med henblik på at beskytte seernes interesser, ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde. Selv om det pågældende forbud henhører under et område, der er omfattet af direktivet, nemlig området for TV-reklame, vedrører det ikke desto mindre et særligt område, som ikke er reguleret af en af direktivets artikler, og hvor formålet i øvrigt ikke er seerbeskyttelse. Forbuddet kan derfor ikke kvalificeres som en »mere detaljeret« eller »strengere« bestemmelse som

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10.3.2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EUT 2010, L 95, s. 1).

omhandlet i direktivets artikel 4, stk. 1, hvorfor denne bestemmelse ikke er til hinder for et sådant forbud.

Hvad for det andet angår det omhandlede forbuds overensstemmelse med den ved artikel 56 TEUF sikrede frie udveksling af tjenesteydelser fastslog Domstolen indledningsvis, at et sådant forbud indebærer en restriktion for denne grundlæggende frihed til skade for såvel udbydere af reklametjenesteydelser, dvs. TV-selskaberne, som for modtagere af disse tjenesteydelser, dvs. annoncørerne, herunder de annoncører, som er etableret i andre medlemsstater. Med hensyn til begrundelsen for denne restriktion bemærkede Domstolen dernæst, at bevarelsen af et pluralistisk udbud af TV-programmer kan udgøre et tvingende alment hensyn. Hvad angår restriktionens forholdsmæssighed bemærkede Domstolen endelig, at formålet om at opretholde mediepluralisme ganske vist overlader de nationale myndigheder et vidt skøn, for så vidt som det er forbundet med den grundlæggende ret til ytringsfrihed. Det omhandlede forbud skal imidlertid være egnet til at sikre gennemførelsen af dette formål og må ikke være mere vidtgående end nødvendigt for at nå det.

Domstolen bemærkede i denne forbindelse indledningsvis, at det omhandlede forbud kan være inkonsekvent, såfremt det, hvilket skal efterprøves af den nationale ret, kun finder anvendelse på reklametjenesteydelser, der udbydes af TV-selskaber, og ikke på reklametjenesteydelser – navnlig lineære – der udbydes på internettet. Der kan nemlig være tale om to typer konkurrerende tjenesteydelser på det tyske reklamemarked, der kan udgøre den samme risiko for regionale og lokale TV-selskabers finansielle soliditet og dermed for formålet om at beskytte mediepluralisme². Hvad dernæst angår spørgsmålet om, hvorvidt forbuddet er nødvendigt, bemærkede Domstolen, at en mindre restriktiv foranstaltning kan følge af den effektive gennemførelse på delstatsplan af den tilladelsesordning, der er omhandlet i »åbningsklausulen«. Det påhviler imidlertid den nationale ret at efterprøve, om denne, a priori mindre indgribende, foranstaltning rent faktisk kan vedtages og gennemføres på en sådan måde, at det sikres, at det tilstræbte formål kan nås i praksis.

Hvad for det tredje angår ytrings- og informationsfriheden, som er sikret ved chartrets artikel 11, fastslog Domstolen, at denne frihed ikke er til hinder for et forbud mod regional reklame på nationale TV-kanaler som det, der er indeholdt i den omhandlede nationale foranstaltning. Dette forbud beror således i det væsentlige på en afvejning mellem på den ene side de nationale TV-selskabers og annoncørernes ytringsfrihed i kommerciel henseende og på den anden side beskyttelsen af mediepluralisme på regionalt og lokalt plan. Den tyske lovgiver kunne derfor lovligt uden at overskride det vide skøn, der tilkommer denne på dette område, lægge til grund, at beskyttelsen af den offentlige interesse skulle veje tungere end de nationale TV-selskabers og annoncørernes private interesser.

For det fjerde og sidste fastslog Domstolen, at ligebehandlingsprincippet, der er fastsat i chartrets artikel 20, heller ikke er til hinder for det omhandlede forbud, for så vidt som dette forbud ikke medfører en ulige behandling af nationale TV-selskaber og udbydere af reklamer – navnlig lineære – på internettet for så vidt angår regional udsendelse af reklamer. I denne henseende påhviler det den nationale ret at efterprøve, om situationen for nationale TV-selskaber og situationen for udbydere af reklametjenesteydelser – navnlig lineære – på internettet med hensyn til udbud af regionale reklameydelser er væsentligt forskellige for så vidt angår de forhold, der karakteriserer deres respektive situationer, dvs. bl.a. de sædvanlige former for anvendelse af reklametjenesteydelser, måden, hvorpå de udbydes, eller den retlige ramme, hvori de indgår.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

² Omstændighederne i hovedsagen er i denne henseende i det væsentlige sammenlignelige med de omstændigheder, der var omhandlet i den sag, der gav anledning til dom af 17.7.2008, Corporación Dermoestética, [C-500/06](#) (jf. tillige pressemeddelelse nr. [56/08](#)).

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106